

Het huilen

Er was eens een vrouw die iets miste. Ze miste het verschrikkelijk, maar ze was vergeten wat het was. Ze wist wel hoe het voelde. Ze woonde met haar familie op een eiland in de grote oceaan en het voelde alsof ze een brug had gebouwd die half af was. Die niet lang genoeg was om over het water te reiken.

Lang geleden was ze begonnen met zoeken wat ze miste. Elke ochtend, bij de eerste stralen van de zon, ging ze naar het strand om te kijken of ze het daar misschien kon vinden. Ze vond van alles: stukken touw, bundels zeewier, oude vissersnetten, schelpen. Ze raapte alles op en bracht het mee naar huis.

Thuis ging ze onder de palmbomen zitten en liet haar schatten door haar handen gaan, om te voelen of dit hetgene was dat ze miste. Al voelend en mijmerend was ze de touwen en de netten aan elkaar gaan maken. Soms knoopte ze iets, dan weer haakte ze iets aan elkaar. Of ze naaide het aan elkaar met naald en draad.

Door de jaren heen was het een enorm kled geworden en om goed te kunnen zien waar het nodig was om haar nieuwe vondsten te bevestigen, had ze een dik touw tussen de palmbomen gespannen en haar kled daar overheen gehangen. Ze kende elk vezeltje van het kled en wist inmiddels, als de oceaan iets voor haar op het strand had gelegd, waar in het kled ze het wilde bevestigen.

Dag en nacht werkte ze er aan, inmiddels. Weer of geen weer. Ze nam zelfs geen tijd om te eten, en haar familie had er de gewoonte van gemaakt om de gezamenlijke maaltijd mee naar buiten te nemen, zodat ze haar af en toe een hapje konden toestoppen. Na het eten bleven ze dan nog even staan kijken. Ze wezen elkaar wat er nieuw was. Of praatten over wat ze dachten dat het werd. Of stonden gewoon wat naar de vrouw te kijken en probeerden te voorspellen waar ze deze keer iets vast ging maken.

Op een goede dag wist de vrouw dat het bijna af was. Het kleed was zo groot geworden dat ze het gevoel had dat het tot in de boomkruinen reikte. En de bomen waren met haar mee gegroeid.

Voor het avondeten had haar familie een groot vuur gemaakt, waarin ze aardappels poften. De vrouw had hier nauwelijks oog voor. Ze had een oranje gebreide lap gevonden die ze op een plekje wilde naaien waar ze eigenlijk alleen maar bij kon als ze op haar tenen stond en haar armen tot het uiterste rekte. Ze had haar grootste naald gepakt om zo ver mogelijk in het kleed te kunnen steken. Ze was juist haar naald aan het richten, toen haar vader haar een gepoft aardappeltje toestak. Ze nam die zó van de spies in de mond, waardoor ze haar mond verbrandde en niets beters wist dan hem zo snel mogelijk door te slikken.

Ze voelde het aardappeltje moeizaam tot in haar maag zakken en wilde weer verder met haar kleed, toen het plotseling enorm begon te waaien. Had ze eerder al moeite om de naald precies dàar in het kleed te steken waar ze bedoelde, nu kon ze bijna niet blijven staan omdat de wind aan haar haren en haar kleren trok. Maar ze hield haar naald goed vast, zette haar voeten stevig op de grond en boog helemaal naar achteren om de laatste hand aan haar grootse werk te leggen.

Dat was meer dan haar maag kon verdragen en met een grote hik schoot een zwart balletje uit haar keel. Tot verbazing van de vrouw was de wind weer gaan liggen en bleef het zwarte balletje boven haar hoofd zweven. Het werd groter en groter. De wolken waren weggetrokken en de maan gaf alles een blauwachtig licht. Ook het zwarte balletje werd verlicht en ze dacht dat ze zichzelf zag, weerspiegeld in het glanzende oppervlak van wat ze dacht dat een parel was.

Maar hoe langer ze keek, hoe meer het licht van binnenuit de parel leek te komen en na een tijdje kon ze de gestalte van een man ontwaren, die naar haar leek te zwaaien. In een impuls stak ze haar naald in de parel. Ze hoorde een luide PLOP en kreeg een stortvloed van water over zich heen. Even wist ze niet meer waar ze was, maar toen ze een paar keer met haar ogen had geknipperd, zag ze een man op de grond zitten, gekleed in de kleuren van haar schaduw. Ze meende hem te herkennen.

Ze reikte hem de hand om hem overeind te helpen. Op het moment dat ze zijn vingertoppen raakte begonnen haar tranen te stromen. Ze huilde en huilde, alsof ze de oceaan in haar hart had gesloten en het nu vloed werd. Met elke traan die haar ogen verliet, werd haar blik zachter en ontwaarde ze meer van de man. Ze bekeek hem van top tot teen en telkens als ze dacht dat ze wist hoe hij er uit zag, onthulde de volgende traan die haar oog verliet iets dat ze nog niet eerder gezien had. Ze dacht dat hij helemaal in het zwart gekleed was, maar hij bleek bruine laarzen te dragen. Toen ze haar blik van de laarzen losmaakte, bleken zijn haren niet zwart te zijn maar blond en zacht als de veren van een zwaan. In verwarring zochten haar ogen de zijne en ze zag dat zijn zonnebril verdwenen was. Ze ontmoette de vriendelijkste vrouwenogen die ze ooit gezien had.

Ze voelde haar hart kloppen, zoals ze hem nog nooit gevoeld had. De korte heftige slag in het midden van haar borst was tegelijk voelbaar tot in de toppen van haar tenen, de toppen van haar vingers, het topje van haar tong. "Ik moet gaan", hoorde ze zichzelf tegen de vrouw tegenover haar zeggen. "Ja!", lachte de vrouw naar haar.

Ze liep naar de schuur van haar vader, pakte er twee bijlen uit en gaf er één aan de vrouw met de zwanenharen. Ze hakten met ferme slagen in de stammen van de palmbomen, totdat deze met luid gekraak omvielen, in de oceaan. De stammen bleven drijven op de golven en haar kleed schommelde daar tussen. Het einde van het kleed was niet meer te zien.

Of toch? De vrouw knipperde de laatste tranen uit haar ogen en meende, heel in de verte, iemand te zien zwaaien.

Ze knikte naar de vrouw met de zwanenharen, gaf haar een hand en betrad met voorzichtige voeten de brug die ze gemaakt had.